

Libris.RO

Editor: Nicoleta Popescu
Grafică copertă: Kristy Lund-White
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Original Title: Paladero: The Riders of Thunder Realm
Text copyright © 2016 Steven Lochran
Design copyright © 2016 Hardie Grant Egmont
First published in Australia by Hardie Grant Egmont

Copyright © 2019 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCHRAN, STEVEN

Paladero : călăreții din Regatul tunetului / Steven Lochran ; trad. de Mihaela Potoschi. - București : Prestige, 2019
ISBN 978-606-8863-97-9

I. Potoschi, Mihaela (trad.)

821.111

ISBN: 978-606-8863-97-9

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

PALADERO

CĂLĂREȚII DIN REGATUL TUNETULUI STEVEN LOCHRAN

Traducere de
Mihaela Potoschi

PRESTIGE
KIDS

București - 2019

CUPRINS

CAPITOLUL UNU	
UN SFÂRȘIT VIOLENT ȘI MONSTRUOS.....	9
CAPITOLUL DOI	
O DORINȚĂ ARZĂTOARE	12
CAPITOLUL TREI	
UN NOROC NEAȘTEPTAT	23
CAPITOLUL PATRU	
O ARENĂ ÎN FLĂCĂRI	33
CAPITOLUL CINCI	
UN STRIGĂT DE TEROARE.....	39
CAPITOLUL ȘASE	
UN IMPOSTOR DESCOPERIT	48
CAPITOLUL ȘAPTE	
UN CER PLIN DE STELE	57
CAPITOLUL OPT	
O PROMISIUNE RESPECTATĂ	71
CAPITOLUL NOUĂ	
UN ORAȘ NUMIT REZILIENT	84
CAPITOLUL ZECE	
O LUME LA PICIOARELE LOR.....	96
CAPITOLUL UNSPREZECE	
O VIZIUNE A GLORIEI.....	108
CAPITOLUL DOISPREZECE	
UN VIS CARE TE TREZEȘTE	114
CAPITOLUL TREISPREZECE	
O MIE DE OCHI.....	128
CAPITOLUL PAISPREZECE	
O ÎNTÂLNIRE ÎN ÎNTUNERIC.....	138
CAPITOLUL CINCISPREZECE	
O UMBRĂ DE DURERE	140
CAPITOLUL ȘAISPREZECE	
O ÎNVĂLMĂȘEALĂ DE MEMBRE SPINOASE	150
CAPITOLUL ȘAISPREZECE	
UN SECRET ÎN CEA MAI GROAZNICĂ PERJOADĂ A TIMPULUI.....	153
CAPITOLUL OPTSPREZECE	
O MULȚIME DE GÂNDURI CONTRADICTORII	158
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE	
O MOLIE ȘI UN MONSTRU	164
CAPITOLUL DOUĂZECI	
UN CĂLĂREȚ ÎN ARMURĂ DE UN ROȘU-SÂNGERIU.....	174

Recapitulul Douăzecișunu	
O EXPLOZIE FURIOASĂ	182
CAPITOLUL DOUĂZECIȘIDOI	
O COADĂ DE ȘARPE RĂSUCITĂ	189
CAPITOLUL DOUĂZECIȘITREI	
UN RAPTOR LA VÂNĂTOARE	199
CAPITOLUL DOUĂZECIȘIPATRU	
O ARCADĂ NEAGRĂ	208
CAPITOLUL DOUĂZECIȘICINCI	
O UMBRĂ VIE	211
CAPITOLUL DOUĂZECIȘIȘASE	
O LICĂRIRE MICĂ DE FURIE	219
CAPITOLUL DOUĂZECIȘIȘAPTE	
SFÂRȘITUL AMABILITĂȚII	221
CAPITOLUL DOUĂZECIȘIOPT	
UN ORDIN UITAT	228
CAPITOLUL DOUĂZECIȘINOUĂ	
UNA SAU DOUĂ ZGĂRIETURI	241
CAPITOLUL TREIZECI	
UN ORAȘ AL FANTOMELOR	249
CAPITOLUL TREIZECIȘIUNU	
O CREATURĂ IMPOȘIBILĂ	257
CAPITOLUL TREIZECIȘIDOI	
UN MARTOR MURITOR	260
CAPITOLUL TREIZECIȘITREI	
UN MIC SACRIFICIU	267
CAPITOLUL TREIZECIȘIPATRU	
CEVA ZDROBIT ȘI UN STRIGĂT DE DURERE	273
CAPITOLUL TREIZECIȘICINCI	
UN ULTIM SUPRAVIEȚUITOR	277
CAPITOLUL TREIZECIȘIȘASE	
O REUNIUNE DE FAMILIE	283
CAPITOLUL TREIZECIȘIȘAPTE	
O CĂLĂTORIE ABIA ÎNCEPUTĂ	290
EPILOG	297
MULȚUMIRILE	299
DESPRE AUTOR	301

CAPITOLUL UNU

UN SFÂRȘIT VIOLENT ȘI MONSTRUOS

JOSS se holba la tyrannosaur (un dinozaur carnivor, foarte mare, biped, din perioada cretacică târzie, cu fălcile puternice și cu membre anterioare mici, prevăzute cu gheare). Tyrannosaurul se holba la Joss. Apoi, acesta a început să se miște. La început, nu a fost rapid. Dar pașii mici au devenit repede pași mari, iar pașii mari s-au transformat într-un galop. Tălpile îi erau ca tunetul, izbind pietricelele și făcând salamandrele să fugă. Joss, care abia mai putea respira, încerca să rămână calm, deși „calul său“ lovea nervos cu picioarele.

„Ușurel, Azof“, i-a șoptit el raptorului său, trecând ușor o mână peste penele de un albastru închis de pe capul acestuia. „Ușurel“.

Gura înțelepților ar fi zis să nu participi la Gauntlet (cursă competitivă) cu un animal de călărie mai mic de cinci ani, de teamă ca animalul neexperimentat să nu se

specie și să o ia fuga. Azof avea doar doi ani, iar Joss, cincisprezece ani. Gura înțelepților ar fi spus și că el este prea tânăr ca să facă acest lucru. Cu Regele Reptilă-Zguduitoare (sau apatosaurus: corp uriaș, robust, menținut de patru membre groase, cap foarte mic și gât foarte lung) aplecându-se spre el cu gura plină de bale, trebuia să admită că poate gura înțelepților avea dreptate.

La ce s-a gândit, de a venit aici? Ce l-a posedat, de s-a pus singur într-o asemenea situație? Anii petrecuți având grijă de stegosaurus (dinozaur foarte mare, cu două rânduri de plăci înalte și verticale pe spate, patru țepi în coadă și cap foarte mic) și de triceratopses (dinozaur ce avea două coarne mari deasupra capului și unul mic pe nas) erau egali cu zero, acum, în fața acestei bestii imense. Roca netedă și roșie a canionului făcea ca pielea verde a tyrannosaurului să pară mai monstruoasă. Dinții lucioși și ascuțiți îi străluceau din spatele buzelor. Joss se întreba ce ai simți dacă ai fi prins între acele gheare groase, iar acest gând l-a făcut să își dorească să o ia la fugă.

Dar nu avea unde să se refugieze în acest spațiu îngust și limitat. Dacă s-ar fi întors și ar fi luat-o la galop, tyrannosaurul l-ar fi urmărit. Nu erau grote unde să te ascunzi sau vreun teren mai înalt, de unde ar fi putut scăpa. Niciodată în viața lui fuga nu a fost o opțiune, iar acum, deși își dorea asta, nu avea de ales decât să stea pe loc.

Apucând cureaua, și-a desfăcut catarama de la prima din cele două bola (armă din piele, ca o praștie, cu două, trei sau nouă bile de aceeași mărime sau de mărimi diferite, folosite în special în vânărea păsărilor) pe care le avea. Și-a scos arma și a apucat strâns cordonul de piele, simțind greutatea bilelor ce atârnavă greu. Fără să-și ia privirea, nici măcar pentru câteva secunde de la tyrannosaur, a început să învârtească bola deasupra capului.

Funiile se loveau una de alta ca lamele unui ventilator mărindu-și viteza, pe măsura ce Joss le învârtea tot mai tare. Cele trei bile lustruite, de forma ghiulelelor de tun, nu erau decât un sunet vâjâit deasupra capului său. Deja îi răneau brațul, în timp ce tyrannosaurul era acum atât de aproape de el, încât Joss îi putea simți și mirosul. Duhnea a salivă și a carne crudă, praf roșu și ploaie.

Ținându-și respirația, a dat drumul bolei să zboare. În timp ce arma lui se îndrepta către țintă, a făcut ceva ce nu mai făcuse din copilărie. S-a rugat. Dar nu s-a rugat Regelui Adormit, celui căruia i se rugau și ceilalți cetățeni ai Ai-ului. S-a rugat tatălui și mamei sale. S-a rugat ca planul lui să meargă, ca bola lui să nu se rupă, ca temerile lui din acea dimineață să nu i se adeverească și ca acela să nu fie sfârșitul lui.

CAPITOLUL DOI

O DORINȚĂ ARZĂTOARE

Mai devreme...

SUR (expresie ce arăta respectul cuvenit unui paladero) Wallace era din nou bolnav. Nu avea pojar, febră sau vreun os rupt. Era o boală pe care și-o inducea singur. Genul acela de boală care se găsește doar pe fundul unei sticle ce stă goală lângă un paladero bătrân, în timp ce zace sforăind pe podeaua din cortul său.

Săracul Edgar, s-a gândit Joss, în timp ce îl înghiontea cu vârful ghetei pe domnul Wallace. *Ce pierdere*. Bătrânul a horcăit și s-a mișcat enervat, dar nu s-a trezit. Pentru prima dată a realizat cât de norocos era că nu trebuia să fie ucenicul acestui om ruinat. Deși Sur Verity avea defectele ei, evitarea responsabilităților nu era una dintre ele.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Sur Verity l-a strigat din afara cortului.

„Josiah? Ești acolo?“. Stătea la intrarea cortului și a început să examineze cu ochii ei, care străluceau ca vârful

unei sulite. Când l-a zărit pe Sur Wallace, vârful sulitei s-a ascuțit. „Ce poveste tristă se desfășoară aici?“, a întrebat ea, pășind în cort.

Avea o armură ușoară, bleumarin, pe care Joss o ajutase mai devreme să o îmbrace, sub ea purta o piele de plateosaur dublă, iar pe centură erau prinse două lame. Mai lungă decât cele două era sabia ei, sabie purtată de orice paladero adevărat, cu dublu rol: de armă și de instrument, prin care putea îndruma turma de dinozauri. Doar un singur paladero putea purta Sabia Campionului, o sabie ceremonială ce era înmănată câștigătorului Gauntlet. Acel campion era cunoscut sub numele de Purtătorul Sabiei, iar Sur Verity avea această poziție de șase ani.

Joss se întreba dacă era nervoasă la ideea de a-și apăra reputația titlului de paladero adevărat. Dacă era, nu arăta, nici în cea mai mică măsură, acest lucru. De fapt, spre deosebire de Sur Wallace, cu armura ei care strălucea și cu mâna ce ținea strâns mânerul sabiei, arăta neînfricăță și gata de luptă. Edgar nu apucase să-și ia pe el mai mult de o pereche de pantaloni și gulerul de oțel al armurii pentru gât, care-i atârna ca o ancoră.

„Wolfsbane! Mă bucur să te văd!“, a zărit Wallace printre pleoapele-i căzute. „Ia... ăăă... ia un loc jos, ce spui?“.

Bătrânul paladero a încercat să-și păstreze echilibrul stând în genunchi, dar acest efort a fost prea mare pentru el. Ca o țestoasă care intră în carapacea ei, Sur Wallace,

Respectiv, a prelinși în apă și pe podea și a căzut într-un sforăit adânc.

Sur Verity, uitându-se încruntată împrejur, s-a întors către Joss. „Unde este ucenicul lui?”

„Edgar este după cafea”, a răspuns el. „Am zis să îl ajut pe bunul Sur să își strângă bine armura... văzând că tu nu mai ai nevoie de mine pentru moment”.

„E limpede ca un cer înnorat că acea armură nu-i va fi de niciun folos „bunului” Sur astăzi”, a zis aspru Sur Verity, împingându-l pe Sur Wallace cu vârful de oțel al cizmei, așa cum făcuse și Joss. De data aceasta, Wallace nici măcar nu a clipit. „Trebuie să fugi și să le spui judecătorilor că Sur Wallace s-a îmbolnăvit și că nu mai are dreptul să joace în Gauntlet” (ultima cursă din seria unui Turneu).

Scuipând pe covor, Sur Verity s-a întors și a ieșit din cort. Joss a urmat-o, strângând armura pentru piept a lui Sur Wallace. Afară, raptorul ei, Levina, aștepta. Era o creatură magnifică, cu solzi violet, pene mov, ochi verzi și colți mici, galbeni. Animalul avea de aproape două ori înălțimea lui Joss, deși părea mai înaltă când își ținea nasul în aer și adulmeca aerul.

„Dar dacă Sur Wallace își pierde dreptul de a juca riscă să își piardă toți sponsorii”, a zis Joss, grăbindu-se după Sur Verity.

„O consecință nefericită ale acțiunilor lui de astăzi”, a răspuns ea, fără să se oprească din mers.

„Dar cum rămâne cu ucenicul lui?”, a început Joss, sperând ca ea să poată vedea în primul rând toată nedreptatea. „Edgar –”

Sur Verity s-a indignat. „Nu am timp pentru asta acum! Pentru problemele lui Sur Wallace, Sur Wallace trebuie să se preocupe. Ai înțeles?”, a închis ea subiectul, iar Joss a tăcut. Nu a mai continuat discuția, dacă a simțit că este un subiect închis. „Ar fi bine ca tu să prinzi un pterosaur (*Pterosaurulus a inclus cele mai mari animale de zbor care au trăit vreodată. Speciile de pterosauri ocupau mai multe tipuri de medii, variind de la cele acvatice la cele care trăiau în în pădure. De asemenea, erau de diferite mărimi: de la cele mai mici până la cele mai mari, care cântăreau chiar și 250 kg*) cu o plasă de fluturi. Pleacă acum, Josiah”, a zis ea luându-și șaua. „Ne vedem în ziua câștigătoare”.

„Mult noroc”, a murmurat el. Chiar dacă nu voia să îl asculte, el încă era ucenicul ei. Joss nu putea să-și dorească altceva pentru ea.

„Noroc? Norocul este o prostie. Îmi fac singură propriul noroc!”.

Trăgând de frâiele pe care le ținea în mâini, a pornit cu raptorul în galop printre mulțimile din jur care se fereau din calea ei.

„Fie ca Regele Adormit să te binecuvânteze, Sur Verity!”, a exclamat după ea un spectator robust.

„Am pariat bani pe tine astăzi, Purtător al Sabiei! Să nu mă dezamăgești!”, a strigat altul.

Joss privea plecarea ei, iar stomacul i se strângea, în timp ce își auzea pașii în noroiul din urma lui. S-a întors să își vadă amicul, pe ucenicul Edgar, care avea pe cap o bonetă, să-i protejeze pielea roză de razele soarelui, și o canistră argintie în mână.

„Am adus cafeaua!“, a spus într-un suflăt, respirația fluierându-i prin crăpătura din dintele din față. „Acea a fost Sur Verity, nu-i așa? L-a văzut pe Sur Wallace?“

„Mă tem că da“, i-a răspuns Joss, vizibil mâhnit. „În final, a făcut-o. Wallace a împrăștiat dezastrul pentru ultima dată și mă tem că nu mai avem ce să facem în legătură cu asta. Îmi pare rău, Edgar!“

„La naiba!“, a înjurat tânărul ucenic. Ar fi vrut să arunce canistra de cafea, dar s-a gândit mai bine și nu a făcut-o. „Dacă m-aș fi trezit mai devreme, poate aș fi putut...“

„Ce ai fi putut? Să-l salvezi de el însuși?“

„Nu. Da. Nu știu. Aș fi putut face *ceva*“. Edgar își acceptă înfrângerea.

Deși îl cunoștea de aproape un an, nu-l mai văzuse pe Edgar niciodată atât de pierdut. În tot acest timp, Edgar dovedise că este și competent, și bun la suflet. Joss nu îndrăznea să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă Sur Wallace nu intra în competiție astăzi. El însuși fusese la Ferma Scutului Rotund de patru ani – suficient de mult, cât să fie potrivit ca paladero, dacă ar fi avut vârsta

potrivită – și în tot acel timp a cunoscut o jumătate de duzină de ucenici, vinovați pentru greșelile lui Sur Wallace. Niciunul dintre ei nu a mai rămas acolo, iar această nedreptate era de ajuns să-l facă pe Joss să nu renunțe.

„Încă nu ai vorbit cu oficialii despre Sur Wallace, nu-i așa?“ , l-a întrebat el, trecându-i prin minte o idee.

„Nu. De ce?“ , a întrebat Edgar nedumerit.

Rotindu-și roțița de la cizmă, Joss a început să meargă cu greu prin tabără, spre cortul de aprovizionare pe care el împreună cu alți ucenici îl ridicaseră cu trei zile în urmă, în prima dimineață a Campionatului.

Cortul avea culorile Fermei Scutului Rotund, dungi roșii și argintii, și ar fi fost impresionant dacă nu ar fi fost înghesuit între cele două marcaje masive ale stației Zadkille. Trecând pe lângă afișele negre și move ale stației, Joss a verificat ca nimeni să nu-i vadă, înainte să se strecoare în acel cort.

„Ce faci?“ , a șoptit Edgar, înghesuindu-se în spatele lui. „Nu avem voie să intrăm aici fără permisiunea unui paladero, știi asta!“

„Din cauza deciziilor proaste ale unui paladero ești tu în această situație neplăcută! Și asta nu e drept!“ , a răspuns Joss, punând armura de piept a lui Sur Wallace pe o masă din apropiere, după care s-a căutat în buzunar după o cheie bogat ornamentată.